

Lessen over de priesterdienst (Exodus 28-29)

uit 'Aantekeningen op Exodus'

Auteur: C.H. Mackintosh

Exodus 28-29

In deze hoofdstukken leren we het priesterambt kennen in al de waarde en kracht daarvan. Ze zijn dus zeer belangrijk. Alleen al het woord "priesterambt" stemt ons tot innige dankbaarheid voor de genade die ons is bewezen. Want niet alleen is er een weg gebaad, opdat wij tot God zouden kunnen komen, maar we hebben ook het middel gekregen om te kunnen blijven op dat hoge en heilige standpunt.

Het priesterschap van Aaron was een gave van God aan een volk dat zich van Hem verwijderd had en iemand nodig had die voortdurend voor hen in de tegenwoordigheid van God verscheen. In Hb.7 leren we dat dit priesterschap met de wet verbonden was - dat er priesters waren "naar de wet van een vleselijk gebod" (vs.16) - dat er veel priesters waren, "omdat zij door de dood verhinderd werden te blijven" (vs.23) - dat deze priesters "zwakheid hebben" (vs. 28). Dit priesterschap kon dus geen volmaaktheid brengen. Daarom moeten wij God danken dat zij "zonder eedzwering priesters zijn geworden" (vs.20). De eed van God kon slechts in verband staan met iets wat altijd zou blijven, dat wil zeggen met het onsterfelijke, volmaakte, onoverdraagbare priesterschap van onze grote en heerlijke Melchizedek. Hij deelt aan Zijn offer en aan Zijn priesterambt al de waarde, grootheid en heerlijkheid van Zijn eigen onvergelijkelijke Persoon mee. Wanneer wij eraan denken dat wijzo'noffer hebben en zulk een priester bezitten in de Heer Jezus, klopt ons hart van de innigste dankbaarheid.

Maar laten we de beide hoofdstukken bezien. In hfdst. 28 vinden we de priesterklederen en in hfdst. 29 de offers. Bij de priesterklederen moeten we allereerst denken aan de behoeften van het volk, bij de offers aan de rechten van God. De klederen spreken van de verschillende werkzaamheden en hoedanigheden van het priesterschap. Het priesterlijk gewaad was de efod. Deze was onafscheidelijk verbonden aan de schouderbanden en aan de borstlap. We zien hieruit hoe de priester zijn kracht (de schouder) en liefde (de borst) geheel toewijdde aan de belangen van hen die hij vertegenwoordigde en voor wie hij de efod, dat is het eigenlijke priesterlijke kleed, droeg. Dit alles, afgeschaduwd in Aaron, is verwezenlijkt in Christus. Zijn almachtige kracht en oneindige liefde zijn de onze - eeuwig de onze - ontegenzeggelijk de onze. De schouder die het heelal draagt, ondersteunt ook het zwakste en nederigste lid van de Gemeente, die Hij kocht met Zijn bloed. Het hart van de Heer Jezus is vervuld met een onveranderlijke genegenheid en een eeuwige onvermoeide liefde voor het geringste lid van de verlorene familie.

De hogepriester droeg de namen van de twaalf stammen, in edelstenen gegraveerd, op de schouders en op de borst (zie vs.9-12; 15-29). Het bijzonder mooie van de edelstenen is: hoe meer het licht ze beschijnt, des te meer schitteren ze. Het licht kan een edelsteen nooit van glans beroven; integendeel, het verhoogt en ontwikkelt de glans ervan. Alle twaalf stammen, de grootste evengoed als de kleinste, werden onophoudelijk op Aarons borst en schouders

voor de Heer gebracht. Daardoor konden ze alle, en elk in het bijzonder, blijven in de tegenwoordigheid van God, in die onverminderde glans en die onveranderlijke schoonheid die hoorde bij de toestand waarin de volmaakte genade van de God van Israël hen gebracht had. De hogepriester vertegenwoordigde het volk voor God. Hoe groot hun zwakheden, hun afdwalingen of gebreken ook waren, hun namen bleven met onverminderde glans op de borstlap schitteren. Jahweh had die namen daar gezet, en wie zou ze daaruit kunnen wegnemen? Wie had in het heilige kunnen komen om de naam van een stam van Israël uit Aarons borstlap te nemen? Wie kon de glans verminderen waarmee deze namen schitterden op de plaats waar Jahweh ze gezet had? Niemand. Ze waren buiten het bereik van elke vijand - buiten de invloed van alle kwaad.

Het is voor Gods beproefde, verzochte, aangeklaagde en ootmoedige kinderen een bemoedigende en vertroostende gedachte dat God Zijn kinderen altijd ziet op het hart van de Heer Jezus. Zijn oog ziet hen altijd in de stralende glans van Christus, ze zijn met Goddelijke schoonheid bekleed. De wereld kan hen zo niet zien, maar God wel, en daarin ligt heel het verschil. Wanneer de mensen op Gods kinderen letten, zien zij slechts hun fouten en gebreken. Zij zijn niet in staat om dieper te zien; daardoor is hun oordeel altijd verkeerd en eenzijdig. Zij kunnen de fonkelende juwelen niet zien, waarin de oneindige liefde van God de namen van Zijn kinderen gegraveerd heeft. Zeker, de Christenen behoren er de meeste zorg voor te dragen dat ze geen aanleiding geven om kwaad van hen te spreken. Zij moeten door goed doen de onwetendheid van de dwaze mensen de mond snoeren (zie 1Pt.2:15). Indien zij door de kracht van de Heilige Geest meer open oog hadden voor de schoonheid waarmee zij in Gods oog blinken, zouden ze zeker komen tot een wandel van praktische heiligheid en reinheid voor de ogen van de mensen. Hoe meer wij door het geloof beseffen wat we geworden zijn in Christus, hoe dieper de praktische uitwerking daarvan in ons zal worden gezien, en des te volmaakter zullen we de vruchten in ons karakter en leven openbaren.

God zij dank! Wij worden niet door mensen geoordeeld, maar door Hem, en Hij toont ons genadig onze grote Hogepriester, "die het gericht van de kinderen Israëls voortdurend op Zijn hart draagt voor het aangezicht des HEEREN" (vs.30). Dit geeft een diepe, bestendige vrede - een vrede die door niets verstoord kan worden. Al moeten wij steeds onze zonden belijden en bedroefd zijn over onze gebreken en tekortkomingen, al is het oog soms misschien zo verduisterd door tranen van oprechte droefheid, dat we nauwelijks de glans van de kostbare stenen kunnen zien waarop onze namen gegraveerd staan, toch zijn die namen daar. God ziet ze en dat is genoeg. Hij is verheerlijkt door hun pracht - een pracht die wij niet bewerkt hebben, maar waarmee Hij ons bekleedt. Wij waren verdorven, in de duisternis, mismakkt; Hij schenkt ons licht, glans en schoonheid. Hem zij de lof van eeuwigheid tot eeuwigheid.

"De kunstige riem" (vs. 8) is het welbekende symbool van dienst, en Christus is de volmaakte Dienaar - de Dienaar van Gods raad en liefde, en tevens van de diepe en talloze noden van Zijn volk. In een geest van innige overgave, die door niets ontmoedigd kon worden, gordde Christus Zichzelf voor Zijn werk. Wanneer de gelovige de Zoon van God zo omgord ziet, weet hij zeker dat geen moeilijkheid voor Hem te groot is. Wij zien in het type van de gordel hoe al de deugden, de grootheid en de heerlijkheid van Christus, in Zijn Goddelijke en menselijke natuur, in Zijn karakter als Dienaar te vinden zijn. "De kunstige riem van de efod, die op hem

is, zal zijn gelijk zijn werk, van hetzelfde, van goud, hemelsblauw, purper, en scharlaken en getweernd fijn linnen” (vs.8).

Als we dit in het geloof beschouwen, wordt elke zielsbehoefte en elk vurig verlangen van het hart bevredigd. Wij zien Christus niet alleen als het geslachte offer op het koperen brandofferaltaar, maar ook als de omgorde Hogepriester over het huis van God. Wel mag dus de apostel zeggen: Laten wij toegaan - laten wij vasthouden - laten wij op elkaar acht geven (Hb.10:19-24).

“Gij zult ook in de borstlap des gerichts de Urim en de Thummim (“lichten en volmaaktheden”) zetten, dat zij op het hart van Aaron zijn, als hij voor het aangezicht des HEEREN ingaan zal; also zal Aaron dat gericht van de kinderen Israëls gedurig op zijn hart dragen, voor het aangezicht des HEEREN” (vs.30). Uit verschillende plaatsen in Gods Woord leren wij dat de “Urim” diende om het antwoord van God te vernemen op verschillende vragen die zich in de geschiedenis van Israël voordeden. Zo lezen we bijvoorbeeld bij de aanstelling van Jozua: “Hij zal voor het aangezicht van Eléazar, de priester, staan, die voor hem raad vragen zal, naar de wijze van de Urim, voor het aangezicht des HEEREN” (Nm.27:21). “Van Levi zei hij: Uw Thummim en Uw Urim (uw volmaaktheden en uw lichten) zijn aan de man, Uw gunstgenoot... zij zullen Jakob Uw rechten leren, en Israël Uw wet” (Dt.33:8-10). “En Saul vroeg de HEERE, maar de HEERE antwoordde hem niet; noch door dromen, noch door de Urim, noch door de profeten” (1Sm.28:6). “En Hattirsatha zeide tot hen, dat zij van de heiligste dingen niet zouden eten, totdat er een priester stond met Urim en met Thummim” (Ezra 2:63). Hieruit leren wij dat de hogepriester niet alleen in de borstlap de beoordeling van de Israëlieten voor de Heer droeg, maar ook de wil van de Heer aan hen meedeelde. Wel een ernstige, belangrijke en kostbare dienst dus. Dit alles bezitten wij in Goddelijke volmaaktheid, in onze “grote Hogepriester, Die de hemelen is doorgedaan” (Hb.4:14). Hij draagt de beslissing voor Zijn volk steeds op Zijn hart, en Hij deelt ons door de Heilige Geest de wil van God mee met betrekking tot de kleinste bijzonderheden van onze dagelijkse wandel. Wij hebben geen dromen of gezichten nodig; als wij naar de Geest wandelen, zullen wij al de zekerheid genieten die de volmaakte “Urim” op het hart van onze Hogepriester kan geven.

“Gij zult ook de mantel van de efod geheel van hemelsblauw maken... En aan zijn zomen zult gij granaatappelen maken van hemelsblauw, purper, en van scharlaken, aan zijn zomen rondom, en gouden schelletjes rondom tussen deze. Dat er een gouden schelletje, daarna een granaatappel zij; weer een gouden schelletje, en een granaatappel, aan de zomen van de mantel rondom. En Aaron zal deze aanhebben, om te dienen; opdat zijn geluid gehoord worde, als hij in het heilige, voor het aangezicht des HEEREN, ingaat, en als hij uit gaat, opdat hij niet sterve” (vs.31-35). Het hemelsblauwe opperkleed van de efod drukt het hemelse karakter van onze Hogepriester uit. Hij is opgevaren naar de hemel, waar de mens Hem niet kan zien. Maar door de kracht van de Heilige Geest is er een Goddelijk getuigenis gegeven van de waarheid dat Hij in de tegenwoordigheid van God leeft, en er is niet alleen een getuigenis, er zijn ook vruchten. “Een gouden schelletje en een granaatappel”. Dit is de prachtige volgorde. Een oprecht getuigenis van de grote waarheid dat Jezus altijd leeft om onze Voorspraak te zijn, zal steeds onafscheidelijk verbonden zijn met vruchten die voortgebracht worden in Zijn dienst. De Heer geve ons meer inzicht in al deze dierbare en heilige verborgenheden.

“Verder zult gij een plaat maken van louter goud, en gij zult daarin graveren, gelijk men de zegelen graveert: DE HEILIGHEID DES HEEREN. En gij zult deze aanhechten met een hemelsblauw snoer, alzo dat zij aan de hoed zij; aan de voorste zijde van de hoed zal zij zijn. En zij zal op het voorhoofd van Aaron zijn, opdat Aaron drage de ongerechtigheid der heilige dingen, die de kinderen Israëls zullen geheiligd hebben, in alle gaven van hun geheilige dingen; en zij zal gedurig aan zijn voorhoofd zijn, om hen voor het aangezicht des HEEREN aangenaam te maken” (vs.36-38). Hier is een belangrijke waarheid voor de gelovige. De gouden plaat op het voorhoofd van Aaron is een zinnebeeld van de werkelijke heiligheid van de Heer Jezus Christus. “Zij zal gedurig aan zijn voorhoofd zijn, om hen voor het aangezicht des HEEREN aangenaam te maken”. Dit geeft rust aan het hart, dat zo licht van streek raakt door eigen gevoelens. Onze Hogepriester is voortdurend voor ons voor het aangezicht van de Heer. Hij vertegenwoordigt ons, wij worden aangenomen in Hem. Zijn heiligheid is de onze. Hoe meer wij onze eigen persoonlijke diepe verdorvenheid en zwakheid leren kennen en hoe meer wij er ons van bewust worden dat in ons geen goed woont, des te vuriger zullen wij de God aller genade danken voor deze waarheid, die ons kracht geeft: “Zij zal gedurig aan zijn voorhoofd zijn, om hen voor het aangezicht des HEEREN aangenaam te maken”.

Lezer, wordt u vaak door twijfel en vrees beproefd of verzocht, is er op- en neergang in uw geestelijke toestand, bent u geneigd om steeds naar binnen te zien, naar uw arm, koud en verkeerd hart? Steun dan toch met heel uw ziel op de kostbare waarheid dat uw grote Hogepriester u voor de troon van God vertegenwoordigt. Zie op de gouden plaat en lees in de woorden daarop geschreven, in welke mate u voor eeuwig door God bent aangenomen. De Heilige Geest wil dat alle gelovigen van deze hemelse leer genieten en er kracht en zegen door ontvangen.

“Voor de zonen van Aaron zult gij ook rokken maken, en gij zult voor hen gordels maken; ook zult gij voor hen mutsen maken, tot heerlijkheid en sieraad... Maak hun ook linnen onderbroeken om het vlees der schaamte te bedekken...

Aaron nu en zijn zonen zullen die aanhebben, als zij in de tent der samenkomst gaan, of als zij tot het altaar treden zullen, om in het heilige te dienen; opdat zij geen ongerechtigheid dragen en sterven. Dit zal een eeuwige inzetting zijn, voor hem, en zijn zaad na hem” (vs.40-43). Aaron en zijn zonen zijn hier een type van Christus en de Gemeente in de kracht van een Goddelijke en eeuwigdurende gerechtigheid. De priesterklederen van Aaron tonen ons de innerlijke, persoonlijke en eeuwige deugden van Christus. In de “onderbroeken, mutsen” enz. van de zonen van Aaron zien we de genadegaven die de Gemeente door haar vereniging met het Hoofd van het priesterlijke gezin ontvangen heeft.

Zo zien wij in alles in dit hoofdstuk met welk een genadige zorg Jahweh in de noden van Zijn volk voorzag. Zij mochten hun voorspraak zien die hen voor Gods aangezicht vertegenwoordigde, bekleed met al de klederen die onmiddellijk beantwoordden aan de toestand van het volk zoals God die kende. Niets wat het hart kon begeren of nodig hebben, was vergeten. De Israëlieten konden hem van het hoofd tot de voeten bewonderen, en zien dat alles aan hem volmaakt was. Van de heilige hoofddoek op zijn hoofd tot de schelletjes en de granaatappels aan de zoom van zijn kled toe was alles zoals het behoorde te zijn, omdat alles in overeenstemming was met het voorbeeld op de berg getoond - en met wat Jahweh

nodig achtte, om in Zijn rechten en in de noden van Zijn volk te voorzien.

Er is echter nog iets in verband met de klederen van Aaron wat onze bijzondere aandacht vereist. Dat is de wijze waarop het goud bij het maken van de klederen gebruikt werd. Dit vinden we in hfdst. 39, maar laten we het nu bezien: “En zij rekten uit de dunne platen van goud, en sneden het tot draden, om te doen in het midden van het hemelsblauw, in het midden van het purper, en in het midden van het scharlaken, en in het midden van het fijn linnen, van het allerkunstigste werk” (vs.3). Wij hebben al gezien hoe “het hemelsblauw, het purper, het scharlaken en het fijn getweerd linnen” spreken van de verschillende eigenschappen van de Mens Christus Jezus, en dat het goud Zijn Goddelijke natuur aanduidt. De gouddraad werd op een kunstige wijze tussen al de andere stoffen verwerkt, zodat het er onafscheidelijk mee verenigd en toch ervan onderscheiden was. De toepassing van dit zinnebeeld op de Heer is heel treffend. In verschillende geschiedenissen uit de Evangelieën kunnen we gemakkelijk zowel het onderscheid als de wondermooie vereniging van Zijn mensheid met Zijn Godheid ontdekken. Zie bijvoorbeeld Christus op het meer van Galilea. Te midden van de storm “sliep Hij” - een aandoenlijk bewijs van Zijn volkomen mensheid - maar een ogenblik daarna trad Hij op in al de grootheid en majesteit van Zijn Godheid, en als de oppermachtige Gebieder van het heelal stilde Hij de storm, en deed de zee bedaren. Het was geen angstig proberen, geen haast, geen lange voorbereiding. De rust als Mens paste evenzeer bij Zijn natuur als Zijn werken als God. In beide was Hij geheel volmaakt. Zie de Heer ook aan het slot van Mt.17 met de ontvangers van de belastingen. Als de “allerhoogste God, Schepper van hemel en aarde” legde Hij Zijn hand op de schatten van de oceaan, en zei: Van Mij is de wereld en haar volheid” (Ps.50:12; 24:1); en nadat Hij gezegd had dat ook de zee Hem toebehoorde, want Hij heeft ze gemaakt (Ps.95:5), openbaarde Hij Zich kort daarna geheel als mens, en verenigde Zich met Zijn arme discipel door de aandoenlijke woorden: “Neem die stater, en geef hem aan hen voor Mij en u”. Liefdevolle woorden! In het bijzonder vol genade in verband met het wonder dat zozeer de Godheid bewees van Hem Die Zich in Zijn neerbuigende liefde gelijkstelde met een arm, nietig mens.

Laten wij ook nog zien op de Heer Jezus bij het graf van Lazarus (Jh.11). Hij zuchtte en weende, en deze tranen kwamen voort uit de diepte van Zijn menselijk hart - Hij gevoelde als geen ander wat het was te midden van een toneel te staan waar de verschrikkelijke gevolgen van de zonde zichtbaar waren. Toen riep Hij, de Opstanding en het Leven, Die in Zijn almachtige hand “de sleutels van de dood en de hades” (Op.1:18) heeft: “Lazarus, kom uit”! Onmiddellijk openden dood en graf hun poorten, en de gevangene was vrij. Veel andere voorbeelden uit de evangeliën tonen de verbinding van de “draden van goud” met “het hemelsblauw, het purper, het scharlaken en het fijn getweerd linnen”, dat wil zeggen de vereniging van de Godheid met de Mensheid in de wonderbare Persoon van Gods Zoon. Hoewel er niets nieuws in deze beschouwing is, en aandachtige lezers van het Oude Testament er meermalen op gewezen hebben, is het toch altijd goed voor ons hart de Heer Jezus te zien als waarachtig God en waarachtig Mens. De Heilige Geest heeft als “kunstig werk” die Godheid en Mensheid samen verbonden, en stelt het de gelovige voor om het te bewonderen en ervan te genieten. Mogen wij zulk onderwijs waarderen!

Laten wij ten slotte enige ogenblikken bij hfdst. 29 stilstaan. We zagen al, dat Aaron en zijn zonen een type zijn van Christus en de Gemeente, maar in vs.5-7 spreekt God over Aaron alleen. “Alsdan zult gij Aaron en zijn zonen doen naderen aan de deur van de tent der

samenkomst; en gij zult hen met water wassen” (vs.4). De wassing met water maakte Aaron, zinnebeeldig, tot wat Christus in werkelijkheid is, namelijk heilig. De Gemeente is heilig doordat ze verenigd is met Christus in het leven der opstanding. Christus is de volmaakte uitdrukking van wat de Gemeente is voor God. De ceremoniële wassing met water betekent de werking van Gods Woord (zie Ef.5:26). Ik heilig Mijzelf voor hen”, zei Christus, “opdat ook zij geheiligd mogen zijn door [de] waarheid” (Jh.17:19). Hij wijdde Zich aan God toe in de kracht van een volmaakte gehoorzaamheid, in alle dingen geleid en bestuurd door het Woord en de eeuwige Geest, opdat zij die Hem toebehoren, ook geheel en al door de kracht van de waarheid geheiligd zouden worden. “En gij zult de zalfolie nemen, en op zijn hoofd gieten; also zult gij hem zalven” (vs.7). Dit ziet op de Heilige Geest. Maar let wel, Aaron werd gezalfd vóórdat het bloed vergoten werd, omdat hij hier het type is van Christus, Die krachtens wat Hij in Zijn eigen Persoon is met de Heilige Geest gezalfd werd, lang voordat het werk aan het kruis volbracht werd. De zonen van Aaron daarentegen werden pas na de bloed-storting gezalfd. “En gij zult de ram slachten, en van zijn bloed nemen, en het doen op het rechteroorlapje van Aaron, en op het rechteroorlapje van zijn zonen, evenzo op de duim van hun rechterhand, en op de grote teen van hun rechervoet; en dat bloed zult gij op het altaar sprengen, rondom heen” (vs.20).

“Dan zult gij nemen van het bloed, dat op het altaar is, en van de zalfolie, en gij zult op Aaron en op zijn klederen sprengen, en op zijn zonen en op de klederen van zijn zonen met hem; opdat hij geheiligd zij, en zijn klederen, ook zijn zonen, en de klederen van zijn zonen” (vs.21). Wat de Gemeente betreft, is het bloed van het kruis de grondslag van alle zegen. Zij kon de zalving van de Heilige Geest niet ontvangen voordat haar opgewekt Hoofd ten hemel was gevaren, en daar voor de troon van de Goddelijke majesteit het bewijs van Zijn volbracht offer had neergelegd. “Deze Jezus heeft God opgewekt, waarvan wij allen getuigen zijn. Nu Hij dan door de rechterhand van God verhoogd is en de belofte van de Heilige Geest van de Vader ontvangen heeft, heeft Hij dit uitgestort, wat gij ziet en hoort” (Hd.2:32-33). Van de dagen van Abel af zijn er altijd gelovigen geweest die door de Heilige Geest zijn wedergeboren, bestuurd, geleid en bekwaam gemaakt voor de dienst van de Heer, maar de Gemeente kon niet met de Heilige Geest gezalfd worden voordat haar zegevierend Hoofd de hemel was ingegaan en voor haar de belofte van de Vader ontvangen had. De waarheid hiervan wordt het hele Nieuwe Testament door nadrukkelijk geleerd, en in het Oude Testament tevoren afgeschaduwde in het type van Aaron, die gezalfd werd vóór de bloedstorting (vs.7), en van zijn zonen, die gezalfd werden na de bloedstorting (vs.21). Uit de volgorde bij de zalving leren we echter nog meer dan de belangrijke waarheid met betrekking tot het werk van de Geest en het standpunt van de Gemeente. Wij zien er ook de persoonlijke voorrang en voortreffelijkheid van de Zoon in. “Gij hebt gerechtigheid lief, en haat goddeloosheid; daarom heeft U, o God! Uw God gezalfd met vreugdeolie, boven Uw medegenoten” (Ps.45:8; Hb.1:9). Dit moeten Gods kinderen altijd goed vasthouden. Wel openbaart God Zijn oneindige genade door schuldige mensen, die het oordeel verdienden, tot metgezellen van de Zoon van God te maken, maar laten wij het woord “boven” nooit vergeten. Hoe nauw de verbinding ook is - zo nauw als de eeuwige raad van Gods verlossende liefde ze maken kon - toch “moet Hij in alle dingen de eerste plaats innemen” (Kol.1:18). Het kan niet anders. Hij neemt in alles de eerste plaats in; Hij is het Hoofd van de Gemeente - de Heer van de schepping - de Heer van de engelen - de Heer van het heelal. Er is geen hemellichaam dat Hem niet toebehoort, of dat zich niet naar Zijn wil beweegt. Geen worm die op aarde kruipt, kan bestaan buiten Hem. Hij is “God over alles” (Rm.9:5), “de

Eerstgeborene van de hele schepping” (Kol.1:15), “het begin van de schepping van God” (Op.3:14). “Elke familie in de hemelen en op de aarde” zal onder de heerschappij van Christus komen (Ef.3:15). De geestelijke mens zal dit alles dankbaar erkennen, ja, de gedachte eraan verheugt zijn hart. Allen die door de Geest geleid worden, zullen zich verheugen in elke ontvouwing van de persoonlijke heerlijkheid van de Zoon, en niets kunnen verdragen wat daaraan te kort doet. Al wordt de Gemeente tot het hoogste toppunt van eer verheven, het zal altijd haar blijdschap blijven zich aan Zijn voeten neer te werpen. Immers, Hij heeft zich vernederd om haar te verheffen, Hij heeft haar door de kracht van Zijn genoegzaam offer met Zich verenigd; Hij heeft volmaakt aan al de eisen van de Goddelijke gerechtigheid beantwoord en bevredigt de oneindige liefde van God door Zijn Gemeente onafscheidelijk één te maken met Zichzelf, het waardige Voorwerp van het welbehagen van Zijn Vader. “Hij schaamt Zich niet hen broeders te noemen” (Hb.2:11). De offers uit hfdst. 29 slaan we nu over; deze worden in het boek Leviticus behandeld.

***Belangstelling voor Exodus 1-27 en 30-40?
Bestel dan nu het schitterende boek
'Aantekeningen op Exodus'
van C.H. Mackintosh
bij www.uhwdw.nl***